

er berettiget til at beholde Alt, hvad Personer, som indtil deres Død have været indlagte paa Hospitaler, der staa under Fattigvæsenets Bestyrelse, maatte efterlade sig, uden Hensyn til, om Verdien heraf overfliger Størrelsen af den vedkommende Erværende i det Hele ydede Understøttelse eller den paa ham anvendte Beføstning. Det forekommer os, at det i og for sig er urigtigt, at Fattigvæsenet skulde have Lov til at beholde det, som de Paagjældende efterlade sig, som Betaling, forsaavidt dette udgjør mere, end Erstatningen af Fattigvæsenets Udgifter antager, og endnu mere er det forekommet os, at der var Anledning til at gaa bort fra den gamle Regel, at al Arv, der tilfalder Personer, som ere indlagte paa Hospitaler, tilkommer Fattigvæsenet, dog saaledes, at vedkommende Erværende, saalænge han lever, kan nyde Renten af Arven. Det er ganske vist den gjældende Rets Regel, men det er forekommet os, at, naar det i enkelte Tilfælde virkelig skulde ske, at større Arvekapitaler tilfaldt Lemmer i Fattighospitaler, vilde det være i høieste Grad ubilligt, at Fattigvæsenet da skulde have Udgang til at faae Mere end samtlige sine Udgifter erstattede. Vi have derfor foreslaaet Ændringerne under Nr. 38, 39 og 40, som gaa ud paa at realisere denne Tanke. — Dernæst have vi tilladt os at stille et Par Ændringsforslag til § 41. Det Første af disse Ændringsforslag, det under Nr. 41, indeholder ikke Andet, end hvad der maa blive en ligefrem Følge af den Forandring, vi have foretaget i § 26. Det er jo i Følge denne Forandring ikke blot Udgifterne til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, der blive at behandle efter den omtalte Paragraf, men ogsaa den Understøttelse, som ydes Familienmedlemmer paa Grund af Familieforsørgerens Sygdom; derfor maa Ordene i § 41 ombyttes med Ord, der henvise til Reglen i § 26. — Men vi have under Nr. 42 tilladt os at stille et Ændringsforslag, som har mere Betydning, idet vi have foreslaaet at indsette, hvad der oprindeligt stod i Fattigkommissionens Forslag, nemlig, at Fattigvæsenet kan forlange Enhver, der har nydt Fattighjælp af anden Bessaffenhed end den i § 26 omhandlede, gjort umyndig og sat under Fattigbestyrelsens Bærgemaal. Det er, som sagt, oprindeligt foreslaaet i Fattigkommissionens Betænkning, og det forekommer os, at det, naar man vil redigere § 39 paa den Maade, som den er redigeret paa i Regjeringens Forslag, er nødvendigt, at man beholder denne Regel om Udgang til at gjøre de Vedkommende umyndige. Hvis man i § 39 havde tillagt Fattigvæsenet en egentlig Pantetext i den Fattiges Eiendele, saa vilde denne Regel om Umyndiggjørelse være mindre nødvendig, men, naar man ikke gjør dette, og i § 39 kun tillægger Fattigvæsenet en Ret til at registrere den Fattiges Effekter med den Virkning, at han ikke gyldig skal kunne sælge eller pantsætte dem, er det nødvendigt, at der maa være Udgang til at faae den

Paagjældende umyndiggjort; thi ellers vilde jo enhver Kreditor kunne gjøre Udlag i disse Gjenstande. Det vil altsaa sige, at, naar Fattigvæsenet ikke har Udgang til at umyndiggjøre den Paagjældende, vil det være udsat for, at Kreditorerne bemægtige sig hans Eiendele, saaledes altsaa, at naar en Person, som modtager Fattigunderstøttelse, og som er tilbøjelig til Drik og deslige, gjør Gjæld, vil hans Kreditorer kunne tage hans Gjenstande, som det er Hensigten at sikkre Fattigvæsenet baade i hans egen og dets Interesse. Derfor have vi ment, at der var tilstrækkelig Grund til at give denne Forbudsret. I Øvrigt staaer det klart for os, at ingen fornustig Fattigbestyrelse vil gribe til at anvende denne Ret til at gjøre Vedkommende umyndig, undtagen hvor der virkelig er Grund dertil. Vi tro ikke, at der, saaledes som Forhølene ere nu, er nogen Fare for, at denne Ret vil blive brugt i et Omfang, som i og for sig kunde være utilbørligt. — Under Nr. 43 have vi foreslaaet en Tilføielse til Paragrafen, som blot sigter til at udtale Noget, der vistnok i og for sig er ganske klart, og som der derfor vel ikke vil blive Noget indvendt imod. Det gaar kun ud paa udtrykkelig at udtale den Tanke, at den Erværende, som anbringes i en Forsørgelses- eller Arbejdsanstalt, er forpligtet til at udføre ethvert til hans Evner og Kræfter svarende Arbejde, som paalægges af Anstaltens Bestyrelse, uden Vederlag; dog at han ikke kan udleies til Arbejde for Private mod sin Villie. — Til § 42 have vi dernæst tilladt os at stille nogle Ændringsforslag, som dog ikke have særlig Betydning. Det første af disse er kun en Redaktionsændring. — Ændringsforslaget under Nr. 45 gaar ud paa, at man af de disciplinære Straffemidlers Række skal lade udgaa Umyndigheden til at fratage et Fattiglem en Del af den reglementerede Bøspisning. Det forekommer os, at, naar man maa gaa ud fra, at den reglementerede Bøspisning ikke fyldesgjør mere end den strengt nødvendige Forordning, hvad der vistnok paa mange Steder er Tilfældet, vil det ikke gaa an at give Fattigbestyrelserne Anvisning paa at afforte Noget deraf. — Ændringsforslaget Nr. 46 staaer i Overensstemmelse med de Betragtninger, vi tidligere have gjort gjældende, at en Indtættelse i Fængsel lige overfor de Personer, hvorom her er Spørgsmaal, aldeles ikke vilde være nogen Straf. — Under Nr. 47 have vi foreslaaet en Ændring, som kun er en Redaktionsændring. — Til § 43 have vi, som det vil ses, stillet tre Ændringsforslag. Det første af disse gaar ud paa i en endnu høiere Grad end den gjældende Ret at indskrænke den Hindring for at indgaa Ægtekab, der ligger i modtagen Fattigunderstøttelse. Som bekendt er det den nugjældende Rets Regel, at naar Mandspersonen i Løbet af de sidste 5 Aar, efter at han har opnaaet 18 Aars Alderen, har nydt Fattighjælp, maa han ikke indgaa Ægtekab